

Naujų urvų paieškos ekspedicija į Turkijos Aladaglar kalnų masyvą

Po gerų trijų parų nenutrūkstamos kelionės per Europą mus pasitiko Turkija - ryškių kontrastų šalis... svetima ir nepažinta, su sava religija, taisyklėmis, tradicijom ir griežtom nuostatom, kartais net sunkiai pateisinamom... panašu, kad didysis Alachas tolerancijos nepripažįsta... nors svetimšaliai čia sutinkami itin svetingai ir pagarbiai - "arbatos, pietų, o gal nakvynės?.."

Kadangi užsibrėžti ekspedicijos tikslai buvo rimti, turistinės Turkijos tematėme nedaug - patraukėme link pagrindinio savo tikslo - Ulupinar kaimelio, esančio Aladaglar kalnų masyve. Iš čia planuojama kilti į bazinę stovyklą daugmaž 3 kilometrų aukštyje. Po klaidžios kelionės siauručiais kalnų serpantiniais jau tamsoje Ulupinaras iš tolo mus pasitinka būgnų ritmais ir dainomis (o gal maldomis?..). Nežinau, kaip kiti, bet aš pasijutau taip, tarsi

paauglystėje skaitytose knygose apie džunglių čiabuvius: iš tolo klausydami ritmingų dūžių įsivaizdavau, ką išvysčiau prisėlinusi arčiau - įspūdis buvo toks stiprus, jog nebūčiau nustebusi net išvydusi kad ir aplink laužą kokio ritualinio šokio įkaršty siaučiančius vyrus... Na, bet tai tik kelionės ir begalės naujų įspūdžių jaudrintos vaizduotės žaismas... Vėliau išsiaiškinome, jog tą vakarą visas kaimas tiesiog šventė vestuves :).

Jau kitą rytą keletas mūsiškių patraukė link kaimo, tikėdamiesi susirasti vietinį vienintelį angliškai (puikiai!) kalbantį mokytoją ir susitarti dėl asiliukų ar mulų, kurie padėtų mums nusigabenti visą inventorių į kalnus. Surado, susiderėjo deramasi buvo ilgai, nenusileidžiant ir gan įkyriai... Na, turkai nebūtų turkai... Ką jau ką, o gudrauti ir sukčiauti, atrodo, Alachas jiems leidžia... :).

Taigi, prasidėjo tiek lauktas užsimetimas link dar neatrastųjų urvų. O kad jų čia gausu, įsitikinome dar pakeliui - net ir vietiniai įsigudrinę grotose įrengti gardus gyvuliams. O ką - puikios slėptuvės nuo svilinančio karščio! Patikėkit, ten dar vasara!.. :) Pagaliau visi (išskyrus mūsų mylimą vadovą Raimį ;) po truputį kabarojamės aukštyne, negalėdami atsistebėti tiek abiem nedidukais mulais, nešančiais 10 žmonių mantą, tiek juos bevarančiu ir aplink belakstančiu senuku - ir iš kur tiek energijos? Mes, lipdami be svorio, ir tai vos spėjame iš paskos!.. Panašu, kad kalnų oras ir ramus gyvenimo ritmas daro savo... Tą vakarą iki sutemstant stovyklos taip ir nepasiekėme - sulaukę Raimio, sėdime prie iškerpsamanių sukrauto laužiuko, vaišinamės čionykščiu vynuogių sirupu, klausomės balsingų turkiškų dainų...

Po nakvynės "Visų žvaigždučių viešbutyje" keliaujame toliau. Tik mūsų ekspedicijos nespeleologas menininkas Leonidas nusprendžia, jog jam kalnuose ne vieta - jis šią savaitę praleis Ulupinare. Ir štai pagaliau už eilinio kalnagūbrio - vėsus, skaidrus ir masinantis kalnų ežeriukas - mūsų būsimosios stovyklavietės vieta. Keletas neiškentusių iš karto šoka į ledinį vandenį... Tą dieną kaip ir nieko rimčiau nenuveikiame - įsikūrinėjame, žvalgomės po apylinkes, grupelė užsiropščia ant mūsų taip praminto "Ryšio-Signalo" kalno išsiųsti žinių Lietuvėn...

Kitos dienos pralėkė nepastebimai greitai... Tiesa sakant, bent jau aš visiškai praradau laiko pojūtį. Bet ir Neringa kažkurį rytą prisipažino, nuoširdžiai suabejojusi, ar tik jau ne laikas leistis nuo kalnų... o gal jau seniausiai baigėsi suskaičiuotos atostogų dienos ir grįžus darban teks aiškintis...:) Ką gi... Gal taip ir geriausia: rytinė pusryčių "Kusačiaus dainelė", išsiruošimas į urvus, jau tapusi įprasta kelionė pro "Antilopės" kalną, palydintis kalnų karalius "Koloradas"...

Kaip viskas tapo sava... Beje, pavadinimus kalnams patys susigalvojome dar pačią pirmąją dieną - čia mūsų vado Raimio iniciatyva, - kaip nors juk turėjome juos įvardyti, kad paskui tarpusavyje susišnekėtume! Aišku, buvo surengtas eilinis balsavimas... :) Per visą tą laiką rimtesniam tyrinėjimui pasirinkome tris rastuosius urvus (jie laikinai spontaniškai pavadinti Luko, Dionizo ir Saulės vardais). Pirmasis mūsų dėmesio sulaukė Luko urvas - įėjimas pilnas sniego, nedidelis (kelių metrų aukščio) slenkstis ir užsnigtas apie 10 metrų šulinukas. Tolimesnis kelias užverstas sniego... Pasikapstę prasirausėme dar keletą metrų į priekį. Na, kaip ir lieka viltis, kad urvas gali tęstis, tačiau mūsų neapžiūrėti dar laukia du kiti, tad šį sniegų urvą palikome kitiems metams, pavasario polaidžiams ir vasaros tirpdančiai saulei. Kas žino, gal kitąmet rasime jį kaip reikiant aptirpusį ir prieinamesnį tyrinėti... Antrasis - Dionizo - atrodė ypač patraukliai: nedidelis, nuo užkemšančio nuobiryno slepiamas įėjimas surenkantis daug tirpstančio sniego ir lietaus vandens - puikios sąlygos urvui vystytis. Veiksmas įprastas - įkalami du spitai, kabinamos virvės ir leidžiamės!

Entuziazmas didžiulis! O gal, gal!.. Apie 20 metrų pirminis šulinys ir nuolaidus dugnas. Akivaizdu, jog vanduo suteka gilyn. Juk jis turi kur nors dingti! Atkeliame kelis didesnius akmenis, byrantis žvyras greitai užverčia atsiradusį tuneliuką. Tačiau mūsų entuziazmo tai nemažina. Pakaitom kasamės ir perdavinėjame vienas kitam akmens luitus. Įsirausęs gali būti tik vienas žmogus, tad kitiems belieka spirgėti vietoje ir bandyti įtikinti, jog jau laikas keistis vietomis. Bet kur ten! Ypač po entuziastingo Neringos klyksmo, jog patraukus eilinį akmenį pasimatė kokius tris metrus į priekį. Urvas eina!!! Tik... visi tie trys metrai labai greitai užvirsta smulkiu žvyru ir žemėm... Reikia kasti. Kas žino, gal dar tik kelis metrus, o gal keliolika, o gal ir keliasdešimt... Tada pagalvojau, ir ko gi mes ne kurmiai? :) Juk ne kasdien pamatysi tokį vaizdelį, kad suaugę žmonės taip rimtai ir užsidegę kapstyti purvyne ir tampytų akmens luitus... Na,

bet tądien šį urvą taip ir palikome - vildamiesi, jog čia mes dar grįšim ir pasidarbuosim. O gal tų ištrauktų akmenų ir išrausto žvyro kaip tik pakaks, kad kitą pavasarį vanduo pats įstengtų prasiveržti ir išlaisvintų mums kelią...? Tikėkimės. Šiaip ar taip, tai tas urvas, į kurį tikrai verta kitąmet nusileisti ir padirbėti. Gal tiesiog mums dar per anksti išvysti, ką slepia tie spalvingieji senieji Turkijos kalnai. Gal kitą rudenį... Paskutinei dienai, kuomet dalis mūsų komandos jau buvo nusileidusi nuo kalnų, pasilikome vadinamąjį Saulės urvą - kaip desertą, - itin patraukliai atrodantį ir daug žadantį. Platus vandens išgraužtas įėjimo šulinys ant stataus šlaito. Aišku, jog pavasarį čia šniokšdami suteka tirpstančio sniego vandenys. Nemažai sugaištame pirminiems pasiruošimo darbams - ruošiame saugią prieigą: valome byrančius akmenis, kalame spitus, kabinam atsargines saugos virves... Ilgas kruopštus pasiruošimas, ir pagaliau jau galiu įsipinti stoperį ir po truputį pradėti leistis. Pirmas metras, antras... Ir jau ties trečiu raportuoju paviršiui: "jau žinau, kuo baigiasi mūsų urvas!". Matyti kelių metrų atviras "langas" su vaizdu į kitą šlaitą, o dugno... tiesiog nėra! Nusileidusi dar kokius 40 metrų: "Raimi, o kai jau auga žolė tai jau galima sakyti, kad dugnas?!..". Na, šįsyk, urvas su mumis tikrai papokštavo... Bet užtai koks jausmas, kai tupi lyg paukščiukas ant bedugnės krašto ir žaviesi

bedryksančiais kalnais - pro urvo langą...

Jau kitą rytą kraunamės kuprines, atsisveikiname su kalnais, ežeru, urvais - ir tais, kuriuose nors kiek pabuvojome, ir tais, kurie vis dar žaidžia slėpynių... Prasideda ilga kelionė namo. Dar reikia nusileisti nuo kalnų, susirasti jau beveik čionykščiu tapusį Leonidą, užsivesti sąžiningai tarnavusį autobusiuką ir, pasivažinėjus Viduržemio jūros pakrantėmis, traukti Bulgarijos link. Vėl į kelią: savu ritmu, bemiegėmis naktimis ir savotiška romantika...

Ekspedicijos į Turkijos Aladaglar kalnų masyvą dienoraštis

2005 metų rugsėjo 16 - spalio 2

...nepasakosiu, kaip Tomas pavėlavo į traukinį, kaip virėmės "Lenkijos kelių kava", pervažiuom Slovakiją ir palikom neapžiūrėtus jos urvus, klausėmės Leonido priekaištų dėl nesuvalgyto vengriško guliašo, lėkėme 40 km/h greičiu Serbijos mokamomis autostradomis, už eurus pylėmės bulgariško benzino, kaip kirtom Turkijos pasienį... Kaip jau grįžtant su Neringa maudėmės Bulgarijos jūroje, kaip Rumunijoje maitinome valkataujančius vaikus morkom, apie Ukrainos pasienio ypatumus ir vežamus brangakmenius, apie GPS privalumus ieškant trumpesnio kelio iš Lenkijos į Lietuvą... Visa tai ne taip svarbu... Svarbiausia, kad mus saugojo angelai (skiriamasis jų ženklas - ant galinio automobilio numerio - bent trys ketvertukai... :), ir mes sėkmingai pasiekėme savo tikslą: Lietuva - Turkija - Lietuva! O pravažiuoti beveik 7500 kilometrų ir kitos smulkmenos tegu lieka tarp mūsų...

Saulė

Dalyviai:

Raimondas Daniūnas - vadovas
Daiva Biekšaitė
Dionizas Štreikus
Gintaras Čepurna
Leonidas
Lukas Krupavičius
Neringa Rimkutė
Saulė Pankienė
Tomas Bikelis
Vidmantas Balkūnas

2005 rugsėjo 19, pirmadienis => *Tomas*

Miegą po atviru dangumi šalia Izmiro įlankos nutraukė iš gretimos mečetės minareto garsiakalbių pasigirdęs kvietimas maldai. Ta proga nuėjau į mečetės kiemą parsinešti vandens ir pamačiau viso labo vieną senuką kieme ir vieną porą batų mečetės prieangyje. Greitai papusryčiavome ir išvykome link Ankaros.

BMW sustojus užsipilti LPG, pasitaikė proga nusipirkti šiek tiek turkiško maisto: troškintos mėsos, šparaginių pupelių, ryžių su į dilgėlės panašiais lapais ir, žinoma, tradicinių

saldžių pyragaičių desertui sudėtų į plastikines dėžutes - „saklaman“. Citroene vyko puota, tik Leonidui nepasisekė - tuo metu jis važiavo BMW.

Raimondui sustojus prie sraunios kalnų upės pasitaikė nebloga proga išbandyti kažką panašaus į "hidrospeed'ą" - išplaukus aukščiau vagos vidurio pasigaudavo stipri srovė ir staigiai nunešdavo iki sekančio išlipimo į krantą.

Ankaros nepavyko pravažiuoti apvažiavimu (greičiausiai jis buvo pažymėtas kaip AŞTI, tik mes to nesupratom) todėl visai smagiai pasivažinėjom po miestą. Pakeliui sustojom prie "NATO" supermarketo, ten prisipirkom maisto ir fotografavomės su pardavėjom. Iš Ankaros išvažiavome Samsun kryptimi, vėliau sukome į dešinę link Kirsehir, jį pravažiavę galų gale atvažiavome į Nevsehir, kur žūt būt reikėjo pasikeisti pinigų. Viename banke buvo techninių nesklandumų, todėl procesas užtruko. Kiti keliautojai tuo metu pasibastė po miestą, fotografavo, lepinosi turkiškais saldumynais ir vynuogėmis.

Šalia Nevsehir yra viena didžiausių Turkijos atrakcijų - Kapadokijos urviniai miestai, iš kurių pravažiavome tris: Ichtlemer (?), Göreme ir Zelve. Zelve netgi truputį pasivaikščiojome. Pasakiškos tufo uolų formacijos. Paliko neišdildomą įspūdį. Taip pat labai gražios ankstyvųjų krikščionių freskos (uolių musulmonų apgadintos) ir akmens raižiniai. Iš Zelvės patraukėme į kelionės tikslą - Ulupinar kaimą. Pakeliui matėme aukščiausią Kapadokijos kalną - užgesusį ugnikalnį. Tuo metu dar nežinojome, kad mūsų laukia 60 km kalnų keliukais 20 km/h greičiu. Ulupinar tuo metu vyko vestuvės, 23:00 atvažiavus mus pasitiko autentiškos muzikos garsai.

2005 rugsėjo 20, antradienis => Neringa

Po vakarykščios smagios ir ilgos Ulupinar kaimo paieškos rytas išaušta jau kitokiom spalvom. Dienos pradžia skelbia vietinė autentiška muzika, kuri kviečia visus pamaldoms. Bent jau mes taip nusprendėm, nes tokia muzikėlė pasigirsta kas 3 valandas, kviesdama maldai, išskyrus naktimis. Muzika gan smagi, norisi šokti. Įdomu, kaip ten jų tos pamaldos vyksta.

Grįžę Raimondas su Tomu po apžvalgos bei pažinties su vietine fauna praneša, kad kontaktų su vietiniais rasti nepavyko, nes niekas nekalba nei angliškai, nei rusiškai. Bet nuvažiavo gan toli - iki mūsų maršruto vietos pradžios. Tai reiškia, kad kuprines kiek įmanoma užveš, tik patiems pėstute reiks nueiti 11 km. Vėliau, pagal Leonido nupieštus piešinėlius, pavyko su vietiniais susitarti dėl mašinų pastatymo saugioje vietoje ir dėl 2 mulų. Pačiu reikiamiausiu momentu pasirodė ir vietinis mokytojas kalbantis angliškai. Tai iš karto ledai pajudėjo. Susitarėm dėl 2 (jų kalba vienas - bir, du - iki) mulų, susiderėjom kainą: 50 lyrų 1 mulas/1 parą.

Na, mūsų pėsčiųjų komanda pajudėjo. Merginos įbaugintos Leonido ar šiaip dėl šventos jo ramybės, išėjom ilgom kelnėm, kad ir karštis siekė ~30°C. Nors vietiniai ten vaikšto gan storai apsirengę, apsidangstę, o mes leipstam nuo karščio. Radę kryptį traukiam tiesiai per laukus, bet Tomas kategoriškai atsisako eiti, nes nėra kelio, o klaidžioti jis nesiruošia, nors ir kaip trumpiau būtų. Tomas eina keliu, o mes - azimutu. Turim susitikti ties įsikūsiu kalnu ant kelio. Pakeliui stebino ne tiek skurdi augalija, kiek iš akmenų išaugęs vienišas ryškus žydras gėlės žiedas arba iš akmens ar ant akmens stovinčios pušys, eglės. Oras toks tyras, kad net plaučiai pradėjo plačiau darinėti ir vis didesniais kąsniais ryti oro burbulus. Pakeliui nusimaudėme, praplovėme galvas šaltinyje, nes nuo karščio nér kur dingt. Ant kelio susitinkame Tomą su išlaipintu Leonidu ir su daina traukiame aukštyn į kalnus. Kelio pabaigoje jau radome mūsų kuprinėmis apkrautus mažiulus mulus. Net gaila jų pasidarė, nes svoriai už

juos pačius didesni. Toliau mūsų kelionė tęsiasi asilų serpentiniais. Eini, eini ir galo nematai. Kaip toj rusiškoj dainoj: „A za derevom dereva, a za derevom dereva, a za derevom dereva, y konchajetsa les. Net! Net! Net! Snova dereva, a za derevom derava...“. Visa laimė mulai neša mūsų svorius, o su mažom kuprinytėm lengviau einasi, bet ir tai vos vos spėjam koja kojom su mulais. Mulų šeimininkas toks senas, linksmo veido diedukas vis energingai kažką šūkaloja turkiškai, kas tris valandas pagieda savo pamaldų giesmę ir toliau hop-lia, hop-lia viršun. Dar spėdamas aplakstyti aplink mulus ratais ir pataisyti mantą, kad nenukristų. Jau vakaras artėja, darosi vis sunkiau eiti, o ir valgyti jau norisi, nes po pusryčių daugiau nieko burnoj neturėjom. Su Luku išsiveržę į priekį vis bandome atrasti perėją ir pamatyti mūsų išsvajotą vandens šaltinį. O už perėjos perėja, o už kitos perėjos - perėja ir galo tam nematyti. Šiaip ne taip susišūkaloję per vėjo gūsius, kurie persmelkia visus griaučius, nusprendžiame jau apsistoti nakčiai. Šalta, todėl iškraustome nešamos kuprinės turinį ir rengiamės Gintaro drabužiais :), prie to pačio labai nudžiungame su Luku ten radę ir maisto. Kol visi susirenka - sutemsta. Nesulaukiam tik paklydusio Raimondo, kuris bandė mus prisivyti jau vakarop. Dionizo ir Luko spec. gelbėjimo tarnyba išeina jo ieškoti. O mes susikūrę iš dygiosios sudžiuvusios žolės laužiuką dainuojame dainas bei klausomės vietinio turko liaudies dainų. Kurias, pamatęs mūsų susižavėjimą, raukė viena po kitos. Vietovė, kalnai čia ne tas žodis, kad įspūdingi. Didingi kalnai apgaubia tokia tyla ir ramybe, kad net debesyje blyksintis įvairiais atspalviais žaibas nedrįsta savo balso parodyti. Tiesiog neapsakomas jausmas. Žvaigždėtas dangus, pilnatis, apsupta vaivorykštės ratais, tolumoje blyksintis debesis ir sodrus tyras dieduko balsas bei jo dainuojamos melodijos pakylėja į šventinę būseną. Ech... gyvenimas yra gražus, kompanija puiki, na ko daugiau ir benorėt. Jau gili naktis, skirstomės į palapines. „Ant akmens šianakt dėsime galvas, po žvaigždėm šianakt gulsimės...“

2005 rugsėjo 21, trečiadienis => Lukas

Šiandien dar laukia antroji užsimitimo diena. Rytas šaltas, tad ilgai nemiegodami pavalgom pusryčius, sukrauname visą mantą ant mulų ir patraukiame nesibaigiančiais uolynais pirmyn link numatytos stovyklos vietos. Nusiteikiu eiti ilgai ir sunkiai. Beidami sutikom pirmuosius turistus šiame rajone. Pasirodo, netgi šitas gamtos kampelis nėra tokia nuošali vieta, kaip kad galvojau anksčiau. Dar paėjus atsiveria visas palapinių miestelis. Tai vandens pardavimo vieta. Vietiniai taip užsidirba papildomų pinigų. Visgi šiandien ejom nedaug. Paėjus gal kokią valandą vedlys sustabdė mulus ir pasakė - čia kelionės pabaiga. Kažkaip nesitikėjo, kad taip greitai nueisim. Prieš akis - nedidelis, gražus kalnų ežeriukas. Chebra iš karto puolė maudytis. Po to visi pradėjom krauti daiktus, rengti stovyklą. Girdžiu, vietinis turkas, mūsų vedlys, kažką man sako turkiškai. Aišku, aš nieko nesuprantu, bet iš gestų matosi, jog jis nori man kažką parodyti. Tai aš su juo ir išeinu. Neįsivaizduoju, nei kur mes einam, nei ką jis nori man parodyti. Bet toli eiti nereikėjo. Tolumoje pasimatė kita turistų stovykla. Pasirodo, jis mane vedėsi į tą stovyklą. Prigėriau ten arbatos, pasėdėjau (nes nieko nesupratau ką tie turkai tarpusavyje kalba, nors, tiesa, ir mane bandė kalbinti) ir grįžom į stovyklą, kuri jau buvo įrengta.

Tada viena grupelė iš mūsųškių nusprendė eiti ant Ryšio kalno (taip pavadinom, nes ten galima paskambinti mobiliaku) nusiūsti nuotraukėlių Aidui ir paskambinti namo. Aš su Dionizuėjau į kitą pusę paieškoti urvų. Buvo tuose kalnuose daug įvairių skylių, kurios iš tolo labai panašios į urvo angą, bet priėjus arčiau pasirodydavo, kad tai tik nedidelės angos. Pora tokių skylių pamatėm uolos sienoj, tai irgi nusprendėm patikrinti. Kaip aš uolom nelaipiojęs, tai man

buvo didelis vargas užlipti į tą sieną. Visgi užlipę jokio urvo nesuradom. Tačiau mūsų paieškos nesibaigė visai veltui. Suradom vieną urvelį, tiesą, jau surastą ir pažymėtą. Bet jis labai mažas, kokių 5 metrų ilgio ir pločio. Kai grįžom į stovyklą pūtė labai smarkus vėjas, tad nusprendėm perkelti stovyklą nuo kalno prie ežerėlio.

2005 rugsėjo 22, ketvirtadienis => Dionizas

"Nesigirdi, bet kažkoks garsas yra" - Vidmanto mintis apie šnypščiantį arbatinuką.

Atsibudome ryte su Luku budėti po keisto nakties miego, nes Neringa su Saule įgriuvo į palapinę vidurnaktį pradėjus lyti. Jos miegojo lauke. Šalta. Kaičiame arbatą, paskui verdame kažkokių kruopų košę su daržovėmis. Bunda žmonės. Saulė eina maudytis į kitą saulės šildomą krantą. O naktį vis lijo, miegojome susispaudę, o ryte tokie vėjo gūšiai užeidavo, kad vos nenuskridau kartu su palapine. Ant maišo ledas, vadinasi buvo šalčio. Valgome, kai kam košė aštri - Lukas gerokai įsismagino pjaustydamas pipirus, o Gintaras stebisi, kodėl jam neaštru, nors paprastai tai pajunta. Tada kalbamės apie šios dienos planus - Raimondas numato keliauti į šiaurę į Raudonuosius kalnus žvalgyti urvų. Prisipilame vandens sumaišydami su vynu. Netoli nuėjome - randame urvą. Pradedame kasybos darbus. Tai užtrunka gerokai. Paeiliui po tris/du lendame ir giliname rastą angą, keldami į viršų akmenis. Kai kas vaikštinėja aplink ieškodami kitų urvų, jų čia yra, bet visi neverti dėmesio. Po darbo Raimondas giria komandą, tik Neringai šiuo atveju reikėtų pasitaisyti - daugiau optimizmo :). O pabaiga tokia - Raimondas įlenda ir paritinęs kelis įtartinus akmenis sako, kad urvas nevertas dėmesio, kad tai ateičiai. Toliau kasti netikslinga. Išeidami paliekame akmeninį urvą - tai pirmasis mūsų radinys šioje ekspedicijoje. Raudoniesiems kalnams nebelieka laiko. Grįžtame į stovyklą, kur budėti liko Lukas, o aplink mūsų palapines dar kokios penkios, tai turkų turistų grupelė - degina surinktas šiukšles. Pavalgę mes su Neringa einame ieškoti žibintuvėlio ir dar apeiname Kolorado kalną. O stovykloje žaidžiame "Mafiją". Nors seniai tamsu, bet geros idėjos nežino laiko - takšt, ir visi kartu.

2005 rugsėjo 23, penktadienis => Tomas

Rytas žiauriai šaltas - viskas padengta šerkšnu ar net ledu. Tai nesutrukdo Neringai, Saulei ir Dionizui nusimaudyti. Bendrakeleiviai sako dar niekada nematę tokio sušalusio Dionizo.

Papusryčiaavę pajudame į kalnus, mūsų tikslas - išžvalgyti pietvakarines kalnų keteras. Stovyklos saugoti lieka Vidmantas ir Daiva.

Iš stovyklos išėję į pietus, persiritę per kelias kalvų keterėles, priartėjome prie „Antilopės“ kalno - dar vakar buvome numatę į jį pakilti. Iš pradžių kilome nuobirynais, vėliau teko karstyti uolomis. Nuo viršūnės atsiveria pietinio kanjono vaizdas, kairėje matome molingą šlaitą kur potencialiai gali būti urvų, dešinėje - nuobirynais nuklota ketera veda į kitą, aukštesnę viršūnę. O vakaruose - Kizilkaja - antra pagal aukštį regiono viršūnė (3725 m.). Apačioje po mumis, taip pat vakaruose, matome keletą mažyčių kalnų ežerėlių, viename jų plaukioja ledai.

Kairėje esančių kalnų tyrinėjimą nusprendžiame atidėti ir sukame į dešinėje esančią viršūnę, nuo kurios atsiveria dar gražesni vaizdai. Pietinio kanjono rytuose pastebime ežeriuką

- tačiau jis iš visų pusių apsuptas nuobirynų. Vakaruose gi, mus nuo pietinio kanjono skiriančioje kalnų keteroje pamatome daug skylių, todėl ta kryptimi ir pasukame. Po pietų, kurie ypatingi tuo, kad nesuvalgoma iki galo dešra, o šokoladas net nepradedamas, prieiname pirmąją skylę: gal 5x10 m aukščio vartus uolose, skiriančiose pietinį ir šiaurinį kanjonus. Nuostabus vaizdas - plaukiantys debesys ir jų šešėliai apačioje sukuria tikrą gamtinį „televizorių“.

Deja, tenka eiti toliau. Pakylame į sekancią viršūnę kalnų keteroje. Po ja randame urvelį, nediduką ir siaurą. Žmogui nepraeinama kiaurymė veda kažkur nuožulniai į šoną. Prie jos pernelyg negaištame, nes kiek žemiau, ties bedugnės kraštu pamatome kitą skylę. Atsargiai, su sauga ten nuleidžiame Neringą ir Raimondą - metami akmenys dunksteli tik po 13 s, vadinasi šulinys yra bent 100 m gylio! Deja, urvas pavojingas - įėjimas ties bedugnės kraštu, apie 3600 am aukštyje, aukščiau - trapios uolienos ir daugybė nestabilių akmenų. Besileidžiančios Saulės užkliudytas akmuo prašvilpė vos per metrą nuo Neringos galvos! Taigi, urvo prieigos reikalauja valymo, be to paaiškėja, kad plaktukas paliktas bazinėje stovykloje, todėl nusileidimą į urvą tenka atidėti. Žemiau matome dar kelias neblogą potencialą turinčias skylės, tačiau jų tyrimą taip pat atidedame - metas grįžti į stovyklą ir tuo pačiu nutiesti patogų kelią rytdienos kopimui. Įvedame į GPS rasto urvo koordinatas ir įrašome kelio į stovyklą pėdsaką.

Stovykloje mūsų laukia siurprizas: Vidmantas iš pririnkto kizliako (mulų išmatų) sukuria laužą. Tiesa, jis dega gan sunkiai, tačiau pasėdėti prie ugnies ir aptarti rytdienos planus yra be galo smagu.

2005 rugsėjo 24, šeštadienis => Daiva

Miegasi sunkiai. Dažnai pasikeliu: tai vėjas prižadina, tai šalia miegantis Hipis verčiasi, tai koją nuspaudęs akmuo. Paryčiais išgirstu Tomą besišnibždantį su Saule, tipo laikas jiems keltis ir pusryčius ruošti. Palapinėje dar tamsu, nes visi susitarėme keltis labai anksti, kad daugiau laiko liktų urvams tyrinėti. Taigi, iš palapinės pirmiausia išsirita Tomas, po kokių 10-15 min ir Saulė, o aš vėl užmerkiu akis ir greitai bandau užmigti (nors ir trumpam). Po kokios 1 h. Girdžiu Tomą dainuojant dainelę visiems mums gerai žinomą: "o Kusačiau, tu niekingas...". Reikia keltis...

Kas anksčiau, kas vėliau prisijungęs prie pusryčių "stalo" pradedam planuoti dieną, t.y. kas ką ims į šios dienos žygį. Pavalgę pradedame ruošti. Po gero pusvalandžio jau traukiame link kalnų iš stovyklos. Budėti lieka Tomas, tad gražiai su mumis atsisveikinęs ir palinkėjęs visokeriopos sėkmės, eina daryti savo suplanuotų darbų (siūti bato, rašyti šio dienoraščio ir saugoti stovyklos).

Pati pradžia kopimo - man nėra lengva, nors ir lipame beveik uolomis, o ne biriais akmenimis. Tad lieku paskutinė, nors manęs niekad nepaliekia Hipis (ačiū jam:). Po kurio laiko įsieinu ir vis greičiau artėjame prie savo komandos narių. Mes negalime per daug nuo jų atsilikti, nes nežinome kelio į tą vakar jų atrastą urvą. Ilgą laiką einame nedideliais kalnais, po to šlaitu kylame į keterą. Kartais sustojame arba prisėdame pailsėti ir vėl lipame. Visą tą laiką slėnyje matome mažesnes kalveles, o tarp jų mažus ledo ežerėlius, kuriuos supa aukštos kalnų viršūnės. Kai nežinai, kur eini, viskas atrodo taip toli, ilgai ir vargina. Todėl pagaliau prisivijus paklausiu Gintaro, kur yra tas urvas. Jis man jį parodo (priešais mus esančios keteros kitoje pusėje). Dabar man lengviau, nes žinau tikslą, kurį turiu pasiekti. Tad pradedam

kopti stačiai į viršų tuo bjauriu akmenų žvyru. Po to prasideda sutrūkinėjusios uolos, kuriomis lipdamas jautiesi tvirčiau. Stabteliu, nes niekas nešliaužia po kojomis atgal. Oras labai įdomus, nes kaskart keičiasi: tai saulė kepina, tai šaltas ir atšiaurus vėjas pučia. Įkopusi į pusę šlaito sustoju ir apsidairau: kaip visada Dionizas, Neringa ir Lukas pirmieji įkopia į viršūnes, tad juos pamatau aukštai ir tokius mažučius, bet kartu tokius stiprius ir išsvermingus. Šaunu! Kiek aukščiau kopia Raimondas, Saulė ir Gintaras. Šiek tiek pasidaro silpna nuo to žiūrėjimo į viršų, tad pažiūriu į apačią ir pamatau artėjantį Hipį. Pradeda spausti galvą. Vėl tas prakeiktas spaudimas! Pritūpiu ir bandau palaukti Hipio. Tuo tarpu prie kojų pamatau gražių uolienos darinių, tad nutariu kelis pasiimti, kaip prisiminimą iš Turkijos. Po kokių 7-10 min. vėl kopiu toliau, kaskart sustodama ir pailsėdama, bet per daug neatsilikdama.

Ir štai! Viršus, aukštumos, nuo kurių atsiveria nuostabus vaizdas. Panašų mačiau, kai keturiose (Tomas, Gintaras, Hipis ir aš) kopėme į ryšio kalną išsiųsti gerų žinių namolio. Stengiuosi ilgai žiūrėti ir viską užfiksuoti savo atmintyje, kad kai bus namie liūdna, užsimerkusi galėčiau vėl prisiminti ir gėrėtis tuo vaizdu ir išgyvenimais.

Po kurio laiko vėl stojamės ir einame toliau link urvo. Šiek tiek tenka nusileisti, nes pačia keteros briauna sunku eiti. Neužilgo mes jau vėl sėdime ir valgome jau ant tos ilgai lauktos viršūnės. Pavalgę išsiskiriame: aš, Hipis, Gintaras ir Dionizas einame prie to urvo ir kartu palipame šiek tiek aukščiau padėti parsinešti paliktų nuo vakar daiktų, o likusieji eina į kitą pusę apžiūrėti vakar matytų ir perspektyvių plyšių. Mums beinant išgirstame Saulės džiūgavimus, iš kurių supratome, jog jie rado antrą urvą. Apsidžiaugę einame toliau, tačiau kuo tolyn, tuo sunkyn. Pučia stiprus ir aštrus vėjas, kelias siaurėja iki smailių uolų briaunų. Man šiek tiek nejauku, tačiau po truputį, atsargiai judu tolyn. Netrukus Dionizas parodo urvą, kurį sunku aiškiai žiūrėti, nes jis tiesiog ant bedugnės krašto. Ne kitaip mes kopiname ir toliau link daiktų. Priėję pamatome (aš ir Hipis) dar vieną mažytį urvą, kuriame paslėpti daiktai. Iš pasakojimų supratau, jog šį įdomų urvelį surado Neringa. Taigi čia apkeičiame daiktus ir bandome grįžti atgal.

Begrįžtant matome, kaip likusi komanda vis dar tupinėja prie to plyšio. Priėję prie jų suprantame, jog jie rimtai dirba - kala du spitus. Įpusėjęs darbui Raimondas pasiima kelis žmones ir leidžiasi žemyn apžiūrėti kitų plyšių. Neužilgo leidžiamės ir mes su Hipiu. Besileisdami išgirstame: ir spėkit ką? Ogi Saulės džiūgavimus!!! Trečias urvas. Mums nusileidus Saulė su Luku jau buvo pasiruošę į jį lįsti. Taigi, Hipis padaro kelias nuotraukas ir toliau stebim juos atsargiai besileidžiančius. Po kurio laiko ateina ir likusieji, baigę darbą prie antrojo, pavadinto Dionizo vardu urvo. P.S. tas pirmasis urvas pavadintas Saulės vardu, tad kai įvedinėjo Hipis trečiojo urvo koordinatas, aš pasiūliau jį pavadinti Luko vardu.

Nusileidusi šiek tiek giliau Saulė praneša, kad kairiau eina šulinys, tad čia jau reikia įkalti spitą ir leistis kita ilgesne virve, kurią atnešė Dionizas (54 m). Kol Saulė, besikeisdama su Luku, kalė spitą, Raimondas su Neringa nuėjo dar žemiau ieškoti urvų. Aš su Dionizu bandėme tvarkingai sudėti virvę į maišą, tačiau ši labai raitėsi ir sukosi, tad reikėjo šiek tiek paplušėti. Kai grįžo Raimis be jokių gerų žinių, pradėjom toliau tyrinėti šį urvą, t.y. Saulė su Dionizu, Raimio prižiūrimi, leidosi į tą šulinį pirminei apžiūrai. Visi esantys viršuje klausėmės kiekvieno žodžio, taip buvome suintriguoti. Po kurio laiko Saulė apsikeitė su Neringa, nes ten pasirodo yra sniego, kurį reikėjo nukasti, norint pažiūrėti, kas ten toliau. Taigi, tame urve šlapia ir šalta. Jiems beplušant aš tiesiog sėdėjau ant to plyšio krašto ir žiūrėjau į tolį. Netrukus man pasidarė neramu, nes už kalnų pasirodė dideli, sunkūs, pilki debesys. "Bus lietaus" - pasakiau šalia sėdinčiam Hipiui, o jis kaip visada abejingai pažiūrėjo į tuos debesis ir liepė man nekarksėti :). Tačiau po kokių 10-15 min. tuos baisius debesis pastebėjo ir

Raimondas, tad palipėjo šiek tiek aukščiau įsitikinti, ar neartėja audra. Ir štai girdim Raimio diagnozę: už pusvalandžio bus baisi audra. Nusileidęs prie urvo Neringai ir Dionizui duoda komandą kuo greičiau išlįsti, nes kitaip gaus gerą dozę vandens. O pats su Saule leidžiasi žemyn ieškoti grotos pasislepti nuo audros. Gintaras kuo skubiau lekia į viršų pasiimti kuprinės, Lukas saugo virve belipančius Neringą ir Dionizą. Aš su Hipiu gerai paslėpę fotikus leidžiamės pas Saulę su Raimiu, tačiau per daug nenusileidę pašaukiam Saulę ar ką nors rado, tačiau ji atsako, kad nieko gero, tad nusprendžiam, kad ir kas bebūtų eiti į stovyklą. Netrukus išgirstam Raimį mums šaukiant, kad pasilikusieji prie urvo leistųsi žemyn pas juos slėptis, tačiau jie taip pat nutaria eiti į stovyklą. Tad apačioje pasilieka tik Saulė su Raimiu. Mes visi skubame kopti į kalną, nuo kurio mums teks ilgą laiką leistis, tačiau vis greičiau prie mūsų artėja audra, debesys jau čia pat žemai. Pradedama SNIGTI! O mes visi tikėjomės liūtis. Pučia šaltas vėjas, kuris kartu su savo gūsiomis neša tirštus debesis ir sniegą. Pagaliau užkopiame į viršų, kur nusprendžiam, kad likusius daiktus reikia vėl paslėpti tame Neringos rastame urvelyje, iki kurio, bent jau man pasirodė, neilgas, bet labai pavojingas kelias. Taigi, Dionizas, Lukas ir Gintaras išeina link to urvo, o aš, Hipis ir Neringa bandom prisiglausti prie šiek tiek išsikišusios uolos. Darosi neramu, nes kuo toliau, tuo labiau viską slepiantys debesis artėja prie mūsų kartu su vėju ir sniegu. Pradedame nerimauti dėl išėjusių vaikinių, nes toks žodis kaip "matomumas" čia netenka prasmės. Neringa kaskart juos pašaukia, bet nieko...Nusprendžia šiek tiek pakopti link jų, tačiau labai greit grįžta praradusi viltį. Tad tenka tiesiog laukti, nes buvom nusprendę leistis visi kartu vorele, vienas nuo kito neatsilikant, kad nepasiklystume.

Besėdėdama susimąstau, kad tokią ar panašią situaciją, kada esi aukštai kalnuose ir tave užklumpa tokia stichija, esu mačiusi tik filmuose ar skaičiusi knygoje, tad visa tai manęs nenuramina, o kaip tik visus pojūčius dar labiau paaštrina. Šią akimirką supratau, jog niekad taip stipriai ir nuoširdžiai nesuprasi kito žmogaus pojūčių, būsenų, nuotaikų, kol pats savo kailiu to nepatirsi. Taigi ateityje į panašius kitų išgyvenimus žiūrėsiu kitomis akimis, dėka šios dienos kalnuose. *

Pagaliau išgirdome vaikinių balsus, tad sujudome kilti. Pradėjome leistis vakarykščiu pramintu keliu - tai mums buvo geras kelrodis. Tiesa sakant, buvo ir šiek tiek nejauku, bet kartu ir smagu. Tiesiog dar niekada rugsėjo mėnesį nemačiau sniego :).

Po truputį besileidžiant, kaskart akyse šviesiau psidarydavo, o netrukus priėjome tokį aukštį, kur mes likome žemiau debesų ir audros, nors vėjas dar vis siautėjo su snaigėmis. Kalnelis po kalnelio ir priėjome vietą, nuo kurios pamatėme stovyklą. Beliko tik status nusileidimas ir mes jau namie su šilta Tomo paruošta arbata.

Bepasakodami Tomui įspūdžius ir naujienas, visi kartu išvirėme gerą, skanią košę. Pavalgę neužilgo ant kalnelio pamatėme ir Raimį su Saule. Apsidžiaugėm, nes jau buvom pradėję nerimauti. Vakarienę užbaigėm keliais gurkšniais vyno ir saldžiu miegu.

P.S. Ateityje kas nors skaitys šį dienoraštį, turbūt taip, kaip aš kažkada skaičiau panašią knygą. Tačiau kuo nuoširdžiausiai aš jums linkiu tai patirti patiems, jei dar to nepatyrėte :).

Su meile ir pagarba - Daiva.

2005 rugsėjo 25, sekmadienis => Dionizas

Miegoti šaltoka, ir ne tik dėl to, kad miegmaišis už 17 lt. Neringai trūksta oro ir abejos palapinės durys praviros, tai įspūdis, lyg miegotum lauke, na, panašiai. Bet sakoma, kuo blogiau - tuo geriau, vadinasi, viskas į gerą. Iš ryto budi Raimondas su Saule, daiktai lauke

pasidengę šerkšnu, maudynių vėjus praėjo; valgome sriubą, o kad atrodytų kaip košė dedame bulvių miltelių. Gintaro ausys lyg ir nebedidėja :), matyt tie tepalai padeda... Raimondas pasigiria, rodydamas kulkos gilzę, kad nušovė vieną iš dviejų erelių, kurie sukiojosi apie stovyklą, o mes užvertę galvas žiūrime į ant kalvos viršum mūsų stovintį antrąjį erelį... tik dvikojį/dvirankį. Peršasi išvada, kad nušautas buvo ne paukštis, pasigirsta mintys sprukti.

Vėl ruošiamės į pietus ant kalnagūbrio keteros, ten laukia du urvai, tiksliau šuliniai. Stovykloje lieka Vidmantas su Daiva.

Viršuje dar yra vakarykščio sniego. Pradedą sukaliotis debesys ir pamažu pamažu viską uždengia rūkas. Mes su Luku valome Saulės urvą ir įkalame kablį viršutinei saugai. Likusieji leidžiasi į šulinį toliau esančio kol kas vadinamo Dionizo urvo, nors dar prieš tai teko mažumėlę padėti Saulei vadinamame Luko urve. Mat ji ten pat užstrigo, kur vakar vieni kitus ištraukinėjome.

Vadinamo D. urvo šulinys apie 20-30 metrų. Šulinys baigiasi nedidele aikštele, gilyn veda siaura anga tarp akmenų. Ten rinkdami akmenis rovimės gilyn, bet ne kažin kiek, viskas baigiasi smulkia akmenų ir juodžemio mase. Toliau kelio kol kas nėra. Na, bet tai rimčiausias radinys iki šiol. Paliekame urvą rytojui, nors pats urvas turbūt liks ateičiai. Lauke visiškai rūkas ir vėjas. Keliaujame namo. Vakarienės metu geriame kapučino kavą (Aurelijos siurprizas), valgome kapučininį šokoladą (Aido siurprizas, o Saulės tai pats mėgiamiausias šokoladas). Neringai šalta, bet ji grūdinasi (na, bet koks grūdinimasis su varvančia nosimi?). Tada užkuriame laužą iš buvusio gal stalo, rasto Tomo ir sudeginame šiukšles. Lauke kaip reikiant šaltas vėjas, o palapinėje esant jaukiam apšvietimui žaidžiame "Teatrą" ir "Mafiją". Dar valgome šokoladinį kremą su džiovinta duona. O paskui einame miegoti. Dangus pilnas žvaigždžių.

2005 rugsėjo 26, pirmadienis => Neringa

Išaušta rytas. Pusei mūsų komandos narių jau paskutinis rytas šiuose kalnuose. Jie jau pakuojasi žaislus ir leisis žemyn į Ulupinarą. Kažkaip ir pati pirmą kartą per kelionę prisiminiau namus. Lyg ir trumpas ilgesys bandė pasirodyti, bet rytinis pasiruošimas urvo šturmui viską išsklaido. Pusiau atsiveikinę su dar gyvais, iš po vakarykščio "Mafijos" žaidimo žygio draugais, patraukiame link urvų. Šį kartą vėl paimtas kitoks kirtimo kampas link vietos, atveria vėl naujus vaizdus, kelius. Kiekviena diena čia vis kitokia, nors ir maliesi toje pačioje vietoje. Gražu, kad net gera :). Mes jau prie Dionizo urvo. Nusprendę, kad daugiau šiandien nekasinėsime, nes tam per mažai žmonių, ištraukiame virvę, kuri bus reikalinga Saulės urvo tyrinėjimui. Mes jau ten. Priėjimas prie urvo pavojingas, nes negana, kad status, ant bedugnės krašto, o dar ir akmenys byra. Pasisaugodami vieni kitus, bazuojamės artimiausioje horizontalioje aikštelėje, kur gali sėdėti-stovėti 2 žmonės. Kiti kala spitus, šluoja akmenis, tvarko priėjimą prie urvo. Skylė didelė ir daug žadanti, o į ją metami akmenys krenta toli toli. Bent jau taip girdisi. Trasa jau paruošta ir pirma leidžiasi entuziastingoji Saulė. Nusileidus vos kelis metrus informuoja, kad urvas su dviem langais didžiuliais, tiksliau, kad urvas be dugno... Į žvalgybą lendu aš. Na taip, kur urvo dugnas - neaišku. Pasirodo, urvas, esantis ant bedugnės krašto, yra be dugno. 40 metrų gylyje atsivėrusi anga veda į šviesą, kur čiulba paukščiai, žydi gėlės ir atsiveria kalnų panorama. Vat tau ir urvas, kad nori. Tyrinėjimas kaip ir baigtas. Matėsi dar panašių skylių kitame kalno šone, bet jau nebebuvo noro ten eiti. Šiek tiek nusiminę, sušalę, susirinkę visus žaislus nuo kalno, iš lėto traukiame link stovyklos. Jau aišku,

kad šiandien paskutinė žygio diena ir rytoj jau leisimės ir mes žemyn. Išsimaudome dar kartą šaltame kalnų ežerėlyje, rūšiuojamės žaislus, sukuriame iš šiukšlių laužą. Ta proga, tikra to žodžio prasme, apsiputojame. Nes visų nušalę lūpos ir nosys susižavėjimo nekelia, tai "Pantenol" purškalas čia gerai atstatė mūsų fizionomijas. Vėlu. Laužas gęsta. Paskutinė užgęsusi žvakutė paskyrė mane rytojaus budinčiaja.

2005 rugsėjo 27, antradienis => Saulė

...Na va, po šitiek laiko bandysiu kažką papasakot apie mūsų kelią nuo kalnų... (rašau jau dardėdama Ukrainos keliais, ganėtinai duobėtais, rašyti nepatogu, tad - trumpai...).

Taigi, po jau paskutinės įprastinės kalnų "Kusačiaus" dainelės, apie 8.30 pajudėjome iš mūsų stovyklos... "Lik sveikas, Kolorade!..". Kažkodėl toks jausmas, kad dar bus proga ištarti šiems kalnams "Labas, mes vėl čia!". Geras jausmas.. :).

Po truputį judame žemyn... Kažkaip grįžtant tas kelias atrodo trumpesnis :). Taigi, naudodamiesi Raimio "greituminiu nusileidimo žvyru slalomo metodu", po gerų šešių valandų pasiekėme malonų Ulupinaro pušynų pavėsį. Čia, dar nepriėjus kaimelio, bet jau perėjus pavojingą mašiniukui žvyruotą, duobėtą kelią, paliekame Luką su Neringa prie kuprinių, o mes tryse patraukiame į Ulupinarą ieškoti Leonido ir mašinos. Ką gi, kaip ir buvo galima tikėtis, mašina vietoj - Ramazano kieme, o Leonidas kažkur "ganosi". Dionizas leidžiasi į paieškas po vietines arbatines, o mudu su Raimiu aiškinamės finansinius santykius su Ramazanu. Viskas baigiasi tuo, jog paklojome už mulus 200 lyrų. Derybos beviltiškos... :). Šiaip taip pavyksta paaiškinti svetingajam turkui, jog mes žiauriai neturime laiko ir paskubomis (kas kėlė pasibaisėjimą Leonidui) išjudame iš Ulupinaro. Čia topinė Raimio frazė "Na, greitai greitai greitai!.." suveikė. Išvengėme kelias valandas trunkančio arbatos gurkšnojimo ir valgymo, nors prie vietinio ritmo spėjusiam priprasti Leonidui tai kėlė šoką: "kaip ne žmonės!"... :). Toliau viskas buitiška - išjudame iš Ulupinaro, esame išlaipinami miškelyje, tvarkomės laukdami, kol grįš Raimis su Luku, Neringa ir daiktai... Na štai, mūsų ekipažas pajudėjo. Pirmas tikslas - pamatyti gražiuosius tris krioklius. Vaizdai pakeliui kerintys! Kalnai spalvingi, upės sraunios, vanduo skanus! :). Optimistinėmis prognozėmis, vakarop turėtume pasiekti Viduržemio jūrą. Tačiau... gal taip net geriau, Ulupinaras nenori mūsų taip greit paleisti. Temsta, klaidžiojame kalnų keliukais, Leonidas išveda teoriją, jog Turkijoje išsukus iš asfaltuoto kelio - nieko gero nelauk... Nors koks skirtumas, kaip sako Raimis - "kad ir kur bebūtume, mes visada esame čia". O čia man patinka! Čia kalnai, čia Turkijos kaimelių autentika, čia ramu, čia laisvės pojūtis... Taigi, pabendravę su vietiniais, paklaidžioję serpantiniais, privažiuojame keliantį abejonių medinį tiltą... Važiuoti per jį nesiryžtame, o ir kryptis ne itin aiški... :). Temsta staigiai... Nutariame čia ir pernaktoti. Romantiškai, kalnų upės prieglobstyje, po didingu, storakamieniu medžiu... Vakarinė košė, arbata... labanakt! Tai paskutinė naktis kalnuose... Bet mes dar grįšim! Likit sveiki!.. :)

2005 spalio 1, šeštadienis => Leonidas

Noriu barščių! Noriu barščių!

Noriu barščiu! Noriu barščiu!

Noriu barščiu! Noriu barščiu!

Noriu barščiu! Noriu barščiu!